

EIROPAS PARLAMENTS

2009 - 2014

Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komiteja

<RefProc>**(2010)2308(INI)**/RefTypeProc>

10.1.2012

ZIŅOJUMA PROJEKTS

par Eiropas Savienības iekšējās drošības stratēģiju
((2010)2308 (INI))

Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komiteja

Referente: *Rita Borsellino*

PR_INI

SATURA RĀDĪTĀJS

	Lpp.
EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS	3

EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

par Eiropas Savienības iekšējās drošības stratēģiju

((2010)2308(INI))

Eiropas Parlaments,

- jo īpaši ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 6., 7., 8., 11., 21., 47.–50. un 52. pantu,
- jo īpaši ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību (LES) 3. panta 2. punktu un Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) V sadaļas (Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa) 1., 2., 4. un 5. nodaļu,
- ņemot vērā Padomes 2010. gada 25. februāra Lēmumu, ar ko izveido Pastāvīgo komiteju operatīvai sadarbībai iekšējās drošības jautājumos (*COSI*),
- ņemot vērā „Stokholmas programmu — atvērta un droša Eiropa tās pilsoņu un viņu aizsardzības labā” un Komisijas paziņojumu „Brīvības, drošības un tiesiskuma telpas nodrošināšana Eiropas pilsoņiem. Stokholmas programmas īstenošanas rīcības plāns” (COM(2010)0171),
- ņemot vērā Eiropas Savienības iekšējās drošības stratēģiju („Virzība uz Eiropas drošības modeli”), ko Padome pieņēma 2010. gada 25. un 26. februārī,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu Parlamentam un Padomei „ES iekšējās drošības stratēģija darbībā — pieci soļi pretim drošākai Eiropai” (COM(2010)0673),
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu Parlamentam un Padomei „Pirmais gada pārskats par ES Iekšējās drošības stratēģijas īstenošanu” (COM(2011)0790),
- ņemot vērā Padomes 2011. gada 24. un 25. februāra secinājumus par Komisijas paziņojumu „ES iekšējās drošības stratēģija darbībā”,
- ņemot vērā Padomes 2010. gada 8. un 9. novembra secinājumus par ES politikas cikla izveidi un īstenošanu organizētas un smagas starptautiskas noziedzības jomā,
- ņemot vērā Padomes secinājumus par ES prioritāšu noteikšanu cīņai pret organizēto noziedzību laikposmā no 2011. līdz 2013. gadam,
- ņemot vērā Eiropas datu aizsardzības uzraudzītāja (EDAU) 2010. gada 17. decembra atzinumu par Komisijas paziņojumu „ES iekšējās drošības stratēģija darbībā — pieci soļi pretim drošākai Eiropai”,
- ņemot vērā 2003. gada Eiropas drošības stratēģiju¹ un 2008. gada ziņojumu par tās

---

¹ „Droša Eiropa labākā pasaulē. Eiropas drošības stratēģija”, kuru apstiprināja 2003. gada 12. decembra Eiropadomes sanāksmē Briselē un par kuras izstrādi bija atbildīgs ES augstais pārstāvis *Javier Solana*.

īstenošanu²,

- ņemot vērā Eiropas Parlamenta 2009. gada 25. novembra rezolūciju par Komisijas paziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei — brīvības, drošības un tiesiskuma telpa pilsoņu interesēs — Stokholmas programma³,
  - ņemot vērā 2011. gada 25. oktobra rezolūciju par organizēto noziedzību Eiropas Savienībā⁴,
  - ņemot vērā 2011. gada 14. decembra rezolūciju par ES pretterorisma politiku — galvenajiem sasniegumiem un nākotnes uzdevumiem⁵,
  - ņemot vērā atbilstīgo Eiropas un dalībvalstu konstitucionālo tiesu judikatūru, kas attiecas uz proporcionalitātes kritērijiem, un faktu, ka demokrātiskā sabiedrībā valsts iestādēm tie ir jāievēro,
  - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
  - ņemot vērā Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas ziņojumu (A7/0000/2012),
- A. tā kā Lisabonas līguma stāšanās spēkā ir vēl vairāk nostiprinājusi drošību kā priekšnoteikumu pamattiesību ievērošanas nodrošināšanai un Brīvības, drošības un tiesiskuma telpas (BDTT) izveidei, tostarp ārējās darbības kontekstā, kurā šie trīs aspekti ir savstarpēji cieši saistīti;
- B. tā kā Lisabonas līgums ir izveidojis ciešu saikni starp ES drošības politiku un ES tiesiskumu, radot pamatu drošības plāna izstrādei, kurā piedalās ES un dalībvalstis un kuru demokrātiski pārrauga Eiropas un valstu līmenī;
- C. tā kā Stokholmas programmā bija uzsvērts, ka ir jāizstrādā ES iekšējās drošības stratēģija nolūkā nostiprināt drošību Savienībā, tādējādi aizsargājot ES iedzīvotāju dzīvību un drošību un efektīvi apkarojot organizēto noziedzību, terorismu un citus draudus;
- D. tā kā ne Komisija, ne dalībvalstis līdz šim šajā procesā Parlamentam nav paredzējušas nekādu vietu, neraugoties uz Lisabonas līguma stāšanos spēkā;
- E. tā kā Komisijas paziņojumā par iekšējās drošības stratēģiju laikposmam no 2010. līdz 2014. gadam noteiktas piecas prioritārās jomas, kurās ES var nodrošināt pievienoto vērtību, proti, smagu noziegumu un organizētās noziedzības, terorisma un kibernoziegumu apkarošanu un novēršanu, ārējo robežu pārvaldības nostiprināšanu un pretestības spēju veidošanu dabas un cilvēku izraisītām katastrofām;
- F. tā kā Komisijas pirmajā gada pārskatā par iekšējās drošības stratēģijas īstenošanu atzīts, ka visi pieci 2010. gadā noteiktie mērķi vēl aizvien ir spēkā, un izklāstīta pašreizējā situācija, līdz šim gūtie panākumi un turpmākie pasākumi;

² Ziņojums par Eiropas Drošības stratēģijas īstenošanu „Sniegt drošību mainīgā pasaulē”, S407/08.

³ OV C 287E, 21.10.2010., 12. lpp.

⁴ Pieņemtie teksti, (P7_TA(2011)0459).

⁵ Pieņemtie teksti, (P7_TA(2011)0577).

- G. tā kā Stokholmas programmā tika norādīts, ka „iekšējās drošības stratēģijas izstrādei, uzraudzībai un īstenošanai būtu jāklūst par vienu no prioritārajiem [*COSI*] uzdevumiem”,
1. atzinīgi vērtē uzsākto darbu nolūkā izveidot iekšējās drošības stratēģiju un šīs stratēģijas ietvaros izstrādātās Eiropas drošības modeļa galvenos pamatprincipus, jo īpaši attiecībā uz saiknes nostiprināšanu starp drošību, brīvību un privātumu, kā arī sadarbību un solidaritāti dalībvalstu vidū;
  2. uzsver, ka brīvība, drošība un tiesiskums ir nenošķirami mērķi un rīcības jomas, ņemot vērā, ka „brīvībai lielā mērā zūd jēga, ja to nevar baudīt drošā vidē un ar pilnīgu tiesu sistēmas atbalstu, kurai var uzticēties visi Savienības pilsoņi un iedzīvotāji”;
  3. uzskata, ka ES Pamattiesību hartas īstenošanai ir jābūt jebkuras pilnvērtīgas iekšējās drošības stratēģijas centrā; atgādina, ka, lai panāktu brīvību un taisnīgumu, drošības garantēšanai vienmēr ir jānotiek atbilstīgi tiesiskuma principam un pamattiesībām;
  4. ņem vērā dalībvalstu un Komisijas sekmes ES politikas cikla kontekstā, kas gūtas nolūkā īstenot vispārējos stratēģiskos mērķus, veicot pasākumus, kas balstās uz starpvaldību sadarbību operatīvajā līmenī; tomēr uzskata, ka ir vajadzīgs skaidrs ES un valsts līmeņa pasākumu nošķirums, ka Parlamentam ir jāpiedalās šajā procesā un ka 2013. gadā ir jāveic padziļināts politikas cikla novērtējums;
  5. atgādina, ka attiecībā uz drošības politiku ES un dalībvalstīm ir dalīta kompetence un ka šajā jomā ir jāievēro subsidiaritāte, un uzskata, ka ar visaptverošas un saskanīgas pieejas palīdzību iekšējās drošības stratēģijas regulējums varētu sniegt pievienoto vērtību visu ES iestāžu un dalībvalstu ar drošības politiku saistītajam darbam;
  6. uzskata, ka visaptveroša, uz zināšanām un pierādījumiem balstīta ES analīze par novēršamajiem draudiem ir svarīgs efektīvas iekšējās drošības stratēģijas priekšnoteikums, un pauž bažas par to, ka vēl joprojām nav veikta šāda ES mēroga analīze; uzsver, ka ir jāveic lielāks darbs, lai uzlabotu to datu un informācijas saskanību, uz kā ir balstīts ES iestāžu veiktais draudu novērtējums, tostarp jāiegulda papildu centieni nolūkā nodrošināt izmantotās metodikas pārredzamību⁶;
  7. atgādina, ka Parlaments tagad ir pilntiesīgs institucionāls dalībnieks drošības politikas jomā un tāpēc tam ir tiesības aktīvi piedalīties iekšējās drošības stratēģijas un ES drošības modeļa elementu un prioritāšu noteikšanā, kā arī šo instrumentu novērtēšanā, tostarp Eiropas Parlamentam, dalībvalstu parlamentiem un Padomei kopīgi veicot iekšējās drošības stratēģijas izpildes pārraudzību atbilstīgi LESD 70. un 71. pantam un Lēmuma par *COSI* izveidi 6. panta 2. punktam;
  8. saistībā ar to — un balstoties uz pastāvošo sadarbību starp Eiropas Parlamentu un valstu parlamentiem — atbalsta „parlamentārās politikas cikla” ideju, kurai cita starpā ir jābūt atbilstīgi saskaņotai ar Komisijas gada pārskatu sagatavošanu šajā jomā, un šā cikla noslēgumā parlamentiem būtu jāsgatavo gada ziņojums par pašreizējo stāvokli saistībā ar

⁶ Šajā saistībā skatīt *A. Scherrer, J. Jeandesboz un E.-P. Guittet* pētījumu „ES iekšējās drošības stratēģijas izstrāde, terorisma un organizētās noziedzības apkarošana”, Eiropas Parlamenta Iekšpolitikas ģenerāldirektorāts, Politikas C departaments (Pilsoņu tiesības un konstitucionālie jautājumi), 2011.

iekšējās drošības stratēģiju;

9. uzskata, ka iekšējās drošības stratēģijā lielāka uzmanība būtu jāvērs uz nedalāmo saikni starp drošības iekšējām un ārējām dimensijām un ka abu šo dimensiju ietvaros tieslietu un iekšlietu jomā aktīvajām ES iestādēm un aģentūrām būtu jāveic savi uzdevumi pilnībā atbilstīgi ES tiesību aktiem; aicina Komisiju un dalībvalstis arī novērtēt iekšējās drošības stratēģijas ietekmi uz ES ārējās drošības stratēģiju, tostarp attiecībā uz saistībām pamattiesību jomā;
10. ņem vērā piecas noteiktās svarīgākās jomas, kurās ES un dalībvalstu līmenī ir ierosināti dažādi konkrēti pasākumi; uzskata, ka šie mērķi nav izsmeļoši un ka prioritāšu kārtību bija iespējams strukturēt labāk; konstatē, ka, lai gan cīņai pret terorismu un organizēto noziedzību ir jābūt svarīgākajai prioritātei arī turpmāk, nešķiet pilnīgi pamatoti vai atbilstīgi iekšējās drošības stratēģijas ietvaros rīkoties tādās jomās kā cilvēku izraisītas katastrofas un intelektuālā īpašuma tiesību izpildes nodrošināšana;
11. uzskata, ka visu veidu organizētā noziedzība ir viens no galvenajiem draudiem ES iedzīvotāju brīvībai un drošībai, kā arī tiesiskuma nodrošināšanai, un aicina Komisiju un Padomi to turpmāk noteikt par prioritāti, ņemot vērā Parlamenta 2011. gada 25. oktobra rezolūcijā par organizēto noziedzību Eiropas Savienībā paustos ieteikumus un balstoties uz konkrētiem datiem un informāciju par pašreizējo ES un dalībvalstu sadarbību cīņā pret mafiju, nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un citiem organizētās noziedzības veidiem;
12. uzskata, ka noziegumu pret vidi, ekonomisko un korporatīvo noziegumu apkarošana būtu jānosaka par vēl vienu prioritāti, jo šie noziegumi īpaši negatīvi ietekmē ES iedzīvotāju dzīves apstākļus, jo īpaši krīzes laikā;
13. atkārtoti uzsver, ka ES policijas un tiesu sadarbība ir ļoti svarīga, lai pienācīgi īstenotu iekšējās drošības stratēģiju, un ka tajā ir jāiesaista dalībvalstu kompetentās iestādes, kā arī ES iestādes un aģentūras, un aicina Komisiju un dalībvalstis noteikt to par iekšējās drošības stratēģijas prioritāti;
14. saistībā ar to pauž vilšanos, ka iekšējās drošības stratēģijai vēl joprojām nav pienācīgas „tiesiskuma dimensijas”, un uzskata, ka prioritāšu kopas noteikšana tiesu iestāžu sadarbības jomā ir jāaplūko kontekstā ar ciešu saikni starp visām LESD V sadaļā noteiktās telpas, proti, brīvības, drošības un tiesiskuma telpas, dimensijām;
15. uzsver, ka cīņa pret terorismu ir iekšējās drošības stratēģijas prioritāte, kuras mērķi un instrumenti ir pienācīgi jānovērtē, kā norādīts Parlamenta 14. decembra rezolūcijā par ES pretterorisma politiku — galvenajiem sasniegumiem un nākotnes uzdevumiem; norāda, ka turpmāk par prioritāti ir jānosaka novēršanas un aizsardzības pasākumi, kā arī kriminālvajāšana un reaģēšana; norāda, ka šajā kontekstā lielāka uzmanība ir jāpievērš mērķtiecīgai tiesībaizsardzībai un uz izlūkdatiem balstītiem pasākumiem;
16. uzskata vardarbīgas radikalizācijas novēršanu par svarīgu iekšējās drošības stratēģijas darbības jomu, bet aicina Komisiju un dalībvalstis atkārtoti izvērtēt šo draudu līmeni, tostarp balstoties uz nesensajiem notikumiem, kuri apliecināja vardarbīga politiskā radikālisma pastiprināšanos, kas ir īpaši vērsti pret vienlīdzības un nediskriminācijas

vērtībām, uz kurām balstās ES;

17. atzinīgi vērtē pastiprinātu uzmanību, kas iekšējās drošības stratēģijā ir veltīta robežu drošībai, tomēr uzskata, ka robežu pārvaldība un cilvēku mobilitāte nav tikai drošības jautājums, bet arī svarīgs plašākas politiskās stratēģijas elements, kas ietver ne tikai drošības dimensiju, bet arī — un tas ir vēl svarīgāk — imigrācijas, patvēruma, attīstības un nodarbinātības politiku ES līmenī;
18. tāpēc uzskata, ka iekšējās drošības stratēģijai turpmāk būtu jāatspoguļo Stokholmas programmā izklāstītā vīzija, un uzskata, ka Parlamenta veikts Stokholmas programmas vidusposma pārskats pirms 2013. gada beigām būtu noderīgs, lai novērtētu tās stratēģiskās, likumdošanas un finansiālās prioritātes; turklāt uzskata, ka attiecībā uz Eiropas aģentūrām, kurās pašlaik veic pielāgojumus atbilstīgi Lisabonas līgumam (*Europol*, *Eurojust* un Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkls), kā arī attiecībā uz citām aģentūrām un iestādēm ir vajadzīgs papildu novērtējums;
19. atgādina, ka datu apstrāde un apkopošana iekšējās drošības stratēģijas kontekstā vienmēr ir jāveic atbilstīgi ES datu aizsardzības principiem, jo īpaši saskaņā ar nepieciešamības, proporcionalitātes un likumības principu, kā arī atbilstīgi šajā jomā spēkā esošajiem tiesību aktiem;
20. šajā saistībā atkārtoti apstiprina, ka ir vajadzīga pienācīga demokrātiska BDTT aģentūru pārraudzība, lai novērstu neskaidra nošķiruma risku „starp politikas konsultācijām un pašu politikas veidošanu”⁷ saistībā ar BDTT aģentūrām;
21. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai un dalībvalstu parlamentiem.

---

⁷ Skatīt *M. Busuioc* un *D. Curtin* pētījumu „ES iekšējās drošības stratēģija, ES politikas cikls un (BDTT) aģentūru nozīme Potenciāls, problēmas un priekšnoteikumi”, Eiropas Parlamenta Iekšpolitikas ģenerāldirektorāts, Politikas C departaments (Pilsonu tiesības un konstitucionālie jautājumi), 7. lpp.